

Fericirea mea ești tu

Colecție coordonată de

*Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner*

/EROS COP

Jamie McGuire

Fericirea
mea ești
tu

Love
Travel
K

TREI

Traducere din engleză de
Shauki Al-Gareeb

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Faber Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

DTP:
Eugenia Ursu

Corectură:
Sinziana Doman
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCGUIRE, JAMIE
Fericirea mea ești tu / Jamie McGuire ; trad.: Shauki
Al Gareeb. - București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-830-8

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Walking Disaster
Autor: Jamie McGuire

Copyright © 2013 by Jamie McGuire

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

© Editura Trei, 2013
C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Lui Jeff,
cel alături de care fericirea mea începe în fiecare zi.

Prolog

Deși era transpirată și respira sacadat, nu părea bolnavă. Pielea ei nu avea acel luciu atractiv cu care eram obișnuit, iar ochii ei nu erau la fel de strălucitori, însă rămânea la fel de frumoasă. Cea mai frumoasă femeie pe care aveam s-o văd vreodată.

Mâna i-a căzut de pe pat, iar degetele i s-au mișcat ușor. Ochii mei s-au plimbat de la unghiile ei galbene și subțiri la brațul firav, apoi spre umărul osos, ajungând în cele din urmă la ochi. Se uita la mine, pleoapele ei fiind două cute, și era suficient pentru a-mi da de înțeles că știa că sunt aici. Asta îmi plăcea la ea. Când se uita la mine, mă vedea cu adevărat. Deși avea alte zeci de lucruri pe care trebuia să le facă, nu mă ignora niciodată și nici nu mă întrerupea din depănatul poveștilor mele stupide. Mă asculta, iar asta o făcea cu adevărat fericită. Toți ceilalți păreau să încuviințeze fără să asculte, nu însă și ea. Niciodată.

— Travis, mi-a spus, pe un ton răgușit. Și-a dres vocea, schițând un zâmbet vag. Vino aici, scumpule. E-n regulă. Vino-ncoa'.

Tata m-a atins cu degetele pe ceafă și m-a împins, ascultând-o, între timp, pe asistentă. Îi spunea Becky. Venise pentru prima dată la

noi acasă cu câteva zile în urmă. Vorba îi era blândă, avea ochi destul de frumoși, însă mie nu-mi plăcea de Becky. Nu puteam explica de ce, dar simplul fapt că era acolo mă înspăimânta. Știu că, probabil, se afla acolo ca să ajute, dar nu mi se părea un lucru bun, cu toate că tata n-avea nimic cu ea.

Ghiontul dat de el m-a făcut să înaintez cu câțiva pași, suficient de aproape pentru ca mama să mă poată atinge. Și-a întins degetele lungi și elegante și m-a mângâiat pe mână.

— E-n regulă, Travis, mi-a șoptit ea. Mami vrea să-ți spună ceva.

Mi-am vârât degetul în gură. Nu aveam astâmpăr. Faptul că am dat din cap a făcut-o să zâmbescă și mai tare, astfel că, atunci când m-am apropiat de chipul ei, am făcut tot felul de mișcări largi cu capul.

Cu toată puterea pe care o mai avea, m-a tras mai aproape, iar apoi a inspirat.

— Fiule, ceea ce am să te rog va fi foarte greu. Știu că poți s-o faci, fiindcă acum ești băiat mare.

Am încuviințat din nou, zâmbindu-i la rându-mi, cu toate că nu voiam să fac asta. Nu mi se părea normal să zâmbesc când ea arăta atât de obosită și se simțea atât de rău, dar curajul meu o făcea fericită. Așa că eram curajos.

— Travis, trebuie să ascuți cu atenție ceea ce am să-ți spun și, cel mai important, trebuie să-ți aduci aminte de asta. Va fi foarte greu. Și eu am încercat să-mi amintesc anumite lucruri de când aveam trei ani și...

A tăcut pentru câteva clipe, durerea fiind insuportabilă.

— Diane, te doare tare? a întrebat-o Becky, făcându-i o injecție intravenoasă.

După câteva clipe, mami s-a relaxat. A inspirat din nou și a început să vorbească.

— Poți să faci asta pentru mami? Poți să îți minte ce-ți voi spune?

Am încuviințat din nou, iar ea m-a atins cu degetele pe obraz. Erau reci. Și-a ținut mâna ridicată doar pentru câteva secunde,

după care a început să tremure, într-un final lăsând-o să-i cadă pe pat.

— În primul rând, e-n regulă să fii trist. E-n regulă să simți anumite lucruri. Să-ți amintești asta. În al doilea rând, fii copil cât poți de mult. Joacă-te, Travis. Rămâi inocent — ochii i s-au închis —, iar tu și frații tăi să aveți grijă unul de celălalt și împreună să aveți grijă de tatăl vostru. Chiar și când vei crește și te vei muta, e important să revii acasă. Bine?

Dădeam din cap în sus și în jos, disperat să-i fac pe plac.

— Fiule, mâine-poimâine o să te-ndrăgostești. Să nu te oprești la prima fată care-ți iese-n cale. Alege o fată care nu-ți cedează ușor, una pentru care trebuie să lupti, iar după aceea să nu te oprești niciodată din luptat. Să nu — a luat o gură mare de aer — să nu încetezi niciodată să lupti pentru ceea ce-ți dorești. Și — a strâns din sprâncene — să nu uiți niciodată că mami te iubește. Chiar dacă nu o să mă mai vezi.

O lacrimă i-a alunecat pe obraz.

— Am să te iubesc mereu.

A inspirat greoi, apoi a tușit.

— În regulă, a spus Becky, punându-și în urechi o chestie care arăta caraghios.

Cealaltă parte a aceluși obiect a lipit-o de pieptul mamei.

— E timpul să te odihnești.

— Nu mai am timp, a șoptit mami.

Becky s-a uitat la tata.

— Se apropie, domnule Maddox. Poate că ar fi cazul să-i aduceți și pe ceilalți băieți să-și ia rămas-bun.

Tata a strâns din buze, apoi a clătinat din cap.

— Nu sunt pregătit, a spus el, de-abia rostind cuvintele.

— Jim, nu vei fi niciodată pregătit să-ți pierzi soția. Dar nu cred că-ți dorești s-o lași să plece fără ca băieții să-și ia rămas-bun.

Tata a cugetat câteva clipe, și-a șters nasul cu mâneca, apoi a încuviințat. A ieșit furtunos din cameră, ca și când ar fi fost supărat.

M-am uitat la mami, privind-o cum respiră, iar apoi m-am uitat cum Becky verifica cifrele afișate pe cutia de lângă ea. Am mângâiat-o pe mami pe încheietura mâinii. Ochii lui Becky păreau să știe ceva ce eu nu știam, iar asta a făcut ca stomacul să-mi tresalte.

— Știi, Travis, a spus Becky, aplecându-se astfel încât să mă poată privi în ochi, medicamentul pe care am să i-l dau lui mami o va face să doarmă, dar chiar dacă doarme, ea tot te va putea auzi. Vei putea să-i spui în continuare c-o iubești și că-ți va fi dor de ea, iar ea va auzi tot ce-i vei spune.

M-am uitat la mami, dar am clătinat imediat din cap.

— Nu vreau să-mi fie dor de ea.

Becky și-a pus mâna moale și caldă pe umărul meu, așa cum făcea mami când eram supărat.

— Mama ta vrea să fie aici, cu tine. Își dorește asta din tot sufletul. Dar Doamne-Doamne o vrea la el acum.

M-am încruntat.

— Am nevoie de ea mai mult decât Doamne-Doamne.

Becky a zâmbit, iar apoi m-a sărutat pe creștet.

Tata a bătut la ușă, apoi a deschis-o. Frații mei stăteau adunați în jurul lui pe hol. Becky m-a luat de mână și m-a condus lângă ei.

Trenton nu și-a dezlipit privirea de patul mamei, iar Taylor și Tyler se uitau oriunde, numai la pat nu. Cumva, faptul că ei păreau la fel de speriați ca mine mă făcea să mă simt mai bine.

Thomas stătea lângă mine, un pic mai în față, exact ca atunci când ne jucam în grădină și el mă proteja fiindcă băieții din vecini încercau să se ia la bătaie cu Tyler.

— Nu arată prea bine, a spus Thomas.

Tata și-a dres vocea.

— Băieți, mama voastră e bolnavă de ceva timp, iar acum e timpul ca ea să... e timpul ca ea să...

A tăcut. Becky ne-a oferit un zâmbet mic, compătimitor.

— Mama voastră n-a mai înghițit nimic. Nici apă și nici mâncare. Trupul ei nu mai rezistă. Va fi foarte greu, dar e timpul să-i spuneți

mamei voastre că o iubiți și că vă va fi dor de ea și că o lăsați să plece. Trebuie să știe că e în regulă.

Frații mei au dat din cap la unison. Toți, în afară de mine. Nu era în regulă. Eu nu voiam s-o las să plece. Nu-mi păsa dacă Doamne-Doamne o voia sau nu. Ea era mămică mea. El putea să-și ia o mămică bătrână. Una care nu avea băieței de care să aibă grijă. Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese. Am încercat să-mi întipăresc asta în minte. Joacă-te. Vizitează-l pe tata. Luptă pentru ceea ce iubești. Ultimul lucru nu-mi dădea pace. O iubeam pe mami, dar nu știam cum să lupt pentru ea.

Becky s-a aplecat spre urechea tatei. El a încuviințat, apoi a dat din cap spre frații mei.

— Bine, băieți. Haideți să ne luăm rămas-bun, iar apoi, Thomas, va trebui să-ți culci frații. Nu e nevoie ca ei să fie aici.

— Da, domnule, a spus Thomas.

Știam că expresia lui curajoasă era una falsă. Ochii săi erau la fel de triști ca ai mei.

Thomas a vorbit cu ea câteva minute, iar apoi Taylor și Tyler i-au șoptit câte ceva la ureche. Trenton a plâns și a îmbrățișat-o vreme îndelungată. Toată lumea i-a spus că era în regulă dacă pleca. Toți, în afară de mine. De data asta, mami nu a mai spus nimic.

Thomas m-a luat de mână, scoțându-mă din dormitorul ei. Am mers cu spatele până ce am ieșit pe hol. Am încercat să-mi spun că ea avea doar să doarmă puțin, dar am început să amețesc. Thomas m-a luat în brațe și m-a dus sus. Și-a iuțit pasul când plânsetul tatei s-a auzit prin pereți.

— Ce ți-a spus? m-a întrebat Thomas, dând drumul robinetului de la cadă.

N-am răspuns. L-am auzit întrebând și mi-am amintit exact ce-mi spusese ea, dar lacrimile mele nu voiau să funcționeze, și nici gura.

Thomas mi-a scos tricoul murdar de noroi și pantalonii scurți și chiloțeei cu Trenulețul Thomas.

— E timpul să te bagi în cadă, piticule.

M-a ridicat de jos și m-a băgat în apa caldă, înmuind buretele și storcându-l deasupra capului meu. N-am clipit. Nici măcar n-am încercat să-mi înlătur apa de pe față, cu toate c-o uram.

— Ieri, mama mi-a spus să am grijă de tine și de gemeni și să am grijă și de tata.

Thomas și-a împreunat mâinile pe marginea căzii și și-a lipit bărbia de ele, uitându-se la mine.

— Așa că asta am de gând să fac, Trav, bine? O să am grijă de tine. Prin urmare, nu-ți face griji. O să-i ducem dorul mamei împreună, dar nu-ți fie teamă. O să mă asigur că toate lucrurile vor fi bine. Ți promit.

Voiam să încuviințez sau să-l îmbrățișez, dar nimic nu mergea. Cu toate că ar fi trebuit să lupt pentru ea, eu eram sus, într-o cadă plină cu apă, nemișcat ca o statuie. Deja o dezamăgisem. În mintea mea i-am promis că, de îndată ce organismul meu va funcționa din nou, voi face toate lucrurile pe care mi-a spus să le fac. Când tristețea va dispărea, mă voi juca mereu și voi lupta mereu. Din răspuțeri.

|

PIGEON

Naiba să-i ia de vulturi. Te așteaptă ore-n șir. Zile. Nopti. Se uită prin tine, gândindu-se ce părți din tine să ia mai întâi, care bucăți vor fi cele mai dulci, care vor fi cele mai moi sau, pur și simplu, care parte va fi cea mai avantajoasă.

Ceea ce ei nu știu, ceea ce ei nu au anticipat, este că prada se preface. Vulturii sunt cel mai ușor de păcălit. Tocmai când cred că tot ceea ce trebuie să faci e să aibă răbdare, să stea și să aștepte ca tu să mori, atunci îi lovești. Abia atunci scoți arma secretă: o imensă lipsă de respect pentru situația de față; un refuz de a ceda ordinii lucrurilor.

Abia atunci îi șochezi, când le arăți că nu dai doi bani pe ei.

Un adversar din Cerc, un individ care încearcă prin insulte să-ți scoată la iveală punctul slab, o femeie care încearcă să te lege; asta îi ia prin surprindere de fiecare dată.

De la o vârstă foarte fragedă, am avut mare grijă să-mi trăiesc viața așa. Acești prostovani cu inimi frânte ce-și vând sufletul tuturor vrăjitoarelor disperate după bani care le zâmbesc au dat-o în bară mereu. Însă, cumva, eu am fost cel care am ales cealaltă direcție. Eu

am fost cel care a preferat să stea deoparte. Dacă mă întrebați pe mine, metoda aleasă de ei era cea mai grea. Să lași sentimentele la ușă și să le înlocuiești cu insensibilitate sau furie — care sunt mult mai ușor de controlat — era simplu. Dacă arăți ce simți cu adevărat, asta te face vulnerabil. Ori de câte ori am încercat să le explic această eroare fraților, verilor sau prietenilor mei, eram privit cu scepticism. Ori de câte ori îi văzusem plângând sau nedormind din pricina vreunei târfe proaste încălțate cu tocuri care spunea „trage-mi-o“ și care nu dădea doi bani pe ei, asta era ceva ce nu puteam să înțeleg. Femeile care îți frâng inima astfel nu te-ar lăsa să te îndrăgostești de ele prea ușor. Nu s-ar apleca peste canapeaua ta și nu te-ar lăsa să le seduci pentru a le duce în dormitorul tău din prima noapte — nici măcar în a zecea.

Teoriile mele erau ignorate din cauză că lucrurile nu mergeau așa. Atracție, sex, dragoste nebună, iubire, iar apoi o inimă frântă. Asta era ordinea logică. Și ordinea era mereu prezentă.

Dar nu și pentru mine. În. Nici. Un. Caz.

În urmă cu mult timp am luat decizia că mă voi hrăni cu vulturi până ce voi da peste o turturea. O porumbiță. Acel suflet care nu ar deranja pe nimeni; care pur și simplu și-ar vedea de propriile-i treburi, încercând să-și trăiască viața fără să distrugă pe cineva pentru a-și satisface nevoile și obiceiurile egoiste. Curajoasă. Comunicativă. Inteligentă. Frumoasă. Convingătoare. O creatură care s-ar împerechea pentru a procrea. De neobținut până ce nu îi oferi un motiv pentru a avea încredere în tine.

În timp ce stăteam în fața ușii deschise a apartamentului meu, scuturând scrumul țigării, mi-am adus aminte de fata cu jerseul roz, stropit de sânge, de la Cerc. Fără să mă gândesc, îi spusese Pigeon. La momentul respectiv a fost o poreclă tâmpită pentru a o face să se simtă și mai nelalocul ei decât se simțea deja. Cu fața ei pătată de roșu-stacojiu, cu ochii larg deschiși, părea inocentă, dar mi-am dat seama că de vină erau hainele. Mi-am alungat această amintire, în timp ce priveam în gol spre sufragerie.

Megan lenevea pe canapea, uitându-se la televizor. Părea plictisită și mă întrebam de ce încă se mai afla în apartamentul meu. De obicei își aduna catrafusele și o ștergea imediat după ce ne-o trăgeam.

Ușa a scârțâit când am deschis-o puțin mai tare. Mi-am dres vocea și am apucat ghiozdanul de bretele.

— Megan, am plecat.

S-a ridicat în fund și s-a întins, iar apoi a înșfăcat lanțul poșetei ei gigantice. Nu cred că avea prea multe lucruri de pus în ea. Și-a trecut lanțul argintiu pe umăr, apoi și-a încălțat pantofii cu toc, îndreptându-se spre ușă.

— Dacă te plictisești, dă-mi un mesaj, mi-a spus, fără să se uite la mine.

Și-a pus ochelarii de soare supradimensionați și a coborât scările, fără să fie vreun pic afectată de faptul c-o alungasem. Indiferența ei era exact motivul pentru care Megan era una dintre puținele mele iubite frecvente. Nu plângea să ne combinăm și nici n-o apucau pandaliile. Lua aranjamentul nostru ca atare, apoi își vedea de treabă.

Harley-ul meu lucea în soarele dimineții de toamnă. Am așteptat ca Megan să iasă din parcare, apoi am coborât în viteză scările, încheindu-mi jacheta. Cursul de științe umaniste al domnului Rueser avea să înceapă în jumătate de oră, însă lui nu-i păsa dacă întârziam. Dacă pe el nu-l enerva, nu vedeam niciun motiv să mă chinui să ajung acolo la timp.

— Așteaptă! a strigat o voce din spatele meu.

Shepley se afla în ușa apartamentului nostru, la bustul gol și balansându-se pe un picior în timp ce încerca să-și tragă o șosetă pe celălalt.

— Voiam să te întreb aseară. Ce i-ai spus lui Marek? Te-ai aplecat și i-ai spus ceva la ureche. Arăta de parcă își înghițise limba.

— I-am mulțumit că a plecat din oraș acum câteva săptămâni, fiindcă maică-sa a lucrat ilegal.

Shepley mă privea lung, nevenindu-i să creadă.

— Frate, glumești.

— Nu. Am auzit de la Cami că a fost prins cu alcool în districtul Jones.

A clătinat din cap, iar apoi a arătat spre canapea.

— Ai lăsat-o pe Megan să stea peste noapte aici?

— Nu, Shep. Știi că nu așa face așa ceva.

— A venit pur și simplu pentru o zbenguială matinală, ha? E o metodă interesantă să pună mâna pe tine pentru tot restul zilei.

— Crezi că asta e?

— Mereu se găesc unii să i-o tragă la câteva secunde distanță de precedentul, a spus Shepley. E Megan. Cine știe? În fine. Trebuie s-o duc pe America înapoi în campus. Vrei să mergi cu noi?

— Ne vedem mai târziu, i-am spus, punându-mi ochelarii Oakley. Dacă vrei, pot s-o iau eu pe Mare.

Shepley s-a strâmbat.

— Ăăă... nu.

Amuzat de reacția lui, am încălecat pe Harley și am pornit motorul. Cu toate că aveam prostul obicei de a le seduce pe prietenele iubitei lui, exista un prag pe care n-aveam voie să-l trec. America era a lui și, odată ce el era interesat de o fată, aceasta ieșea din mintea mea, fără să mă mai gândesc vreodată la ea. Shepley știa asta. Însă îi plăcea să-și bată joc de mine.

M-am întâlnit cu Adam în spatele casei Sig Tau. El conducea Cercul. După plata inițială făcută în prima seară, îl lăsam pe el să adune câștigurile a doua zi, iar apoi îi dădeam o parte pentru deranj. El păstra capacul; eu păstram câștigurile. Relația noastră era strict legată de afaceri și preferam s-o păstrăm așa. Atâta timp cât Adam continua să mă plătească, stăteam departe de el și, atâta timp cât el nu voia s-o încaseze, stătea departe de mine.

Mi-am croit drum spre cantina campusului. Chiar înainte să ajung la ușile duble de metal, Lexi și Ashley au apărut în fața mea.

— Bună, Trav, a spus Lexi, stând dreaptă.

Prin decolteul tricoului roz i se vedeau sânii perfect bronați și siliconați. Acele movile irezistibile și robuste au fost cele care m-au

implorat să i-o trag, dar o dată a fost suficient. Vocea ei îmi amintea de sunetul aerului ieșind încet dintr-un balon, iar Nathan Squalor a călărit-o a doua zi după mine.

— Bună, Lex.

Am aruncat țigara la coș și am trecut repede pe lângă ele, îndreptându-mă spre ușă. Nu că eram nerăbdător să mă năpustesc spre bufetul cu legume moi, carne uscată și fructe răскоapte. Doamne! Vocea ei făcea câinii să urle și copiii să ridice capul ca să vadă ce personaj din desenele animate a căpătat viață.

În pofida respingerii mele, fetele m-au urmat.

— Shep!

Am dat din cap. Stătea cu America, amuzându-se cu tipii de lângă el. Porumbița de la lupte stătea în fața lui, împingând mâncarea cu o furculiță de plastic. Vocea mea i-a atras atenția. Simțeam cum ochii ei mari m-au urmărit până când am ajuns în capul mesei, unde mi-am pus tava.

Am auzit-o pe Lexi chicotind, forțându-mă să-mi înfrânez furia care fierbea în mine. Când m-am așezat, mi-a folosit genunchiul drept scaun.

Unii dintre băieții din echipa de fotbal care stăteau la masa noastră priveau extaziați, ca și când faptul că eu eram urmărit de două stricate tălâmbes era un lucru de neobținut pentru ei.

Lexi și-a vârât mâna pe sub masă, iar apoi și-a înfipt degetele în coapsa mea, deplasându-le ușor spre vintre. Mi-am desfăcut picioarele un pic mai mult, așteptând ca ea să ajungă unde dorea.

Chiar înainte să-i simt mâinile în acea zonă, America a mormăit cu voce tare:

— Cred că tocmai îmi vine să vomit.

Lexi s-a întors încordată.

— Am auzit asta, târfo!

O chiflă a zburat pe lângă chipul lui Lexi, ajungând pe jos. Eu și Shepley am făcut schimb de priviri, iar apoi mi-am tras genunchiul într-o parte.

Fundul lui Lexi s-a izbit de podeaua cantinei. Recunosc, m-a excitat puțin zgomotul pe care l-a făcut lovind gresia.

A bombănit ceva și a plecat. Se părea că Shepley îmi apreciasse gestul, iar asta era un lucru bun pentru mine. Răbdarea mea pentru fetele de genul lui Lexi nu era prea mare. Nu aveam decât o singură regulă: respect. Pentru mine, pentru familia mea și pentru prietenii mei. La naiba, până și o parte dintre dușmanii mei meritau respect. Nu găseam niciun motiv să stau mai mult decât era necesar cu oameni care nu înțelegeau această lecție de viață. Poate că pentru femeile care trecuseră prin apartamentul meu suna ipocrit, dar dacă ele aveau respect, și eu aveam.

America părea mulțumită, așa că i-am făcut cu ochiul, apoi am dat din cap spre Shepley, după care am luat o îmbucătură din ceea ce se afla pe tava mea.

— Ai fost tare aseară, Mad Dog, a spus Jenks, aruncând un cruton peste masă.

— Taci, fraiere, i-a tăiat-o Brazil, cu vocea lui groasă bine cunoscută. Adam n-o să te mai lase niciodată să intri dac-aude c-ai vorbit despre asta.

— O, da, a făcut el, ridicând din umeri.

Mi-am dus tava la coș, după care m-am întors pe scaunul meu, încruntat.

— Și nu-mi spune așa.

— Cum? Mad Dog?

— Mda.

— De ce nu? Credeam că asta e numele tău în Cerc. Cum ar fi, un nume de stripper.

L-am fulgerat cu privirea pe Jenks.

— Ce-ar fi să taci și să-i oferi acelei găuri de pe fața ta o șansă să se vindece?

Nu-mi plăcuse niciodată de viermișorul ăla.

— Sigur, Travis. Tot ce trebuia să faci era să spui asta.

A chicotit agitat înainte să-și adune lucrurile și să plece.

La scurt timp, cantina s-a golit. Am văzut că Shepley și America încă erau acolo, vorbind cu fata cea nouă. Tipa avea părul lung și buclat, iar pielea ei mai păstra bronzul verii. Nu era posesoarea celor mai mari sâni pe care-i văzusem vreodată, dar ochii ei... erau de o ciudată nuanță de gri. Într-un fel îmi erau cunoscuți.

Nu exista nicio șansă s-o fi întâlnit înainte, dar ceva în legătură cu chipul ei m-a făcut să-mi amintesc de un lucru pe care încă nu-l puteam numi.

M-am ridicat, îndreptându-mă spre ea. Avea părul unei vedete porno și chipul unui înger. Ochii ei erau aproape migdalați și nespun de frumoși. Și atunci am văzut-o: dincolo de frumusețe și falsa inocență se ascundea ceva, ceva rece și calculat. Chiar și când zâmbea, vedeam în ea un păcat atât de adânc întipărit, încât niciun jersey nu i-l putea ascunde. Acei ochi pluteau deasupra nasului ei mic și trăsăturilor fine. Pentru oricine altcineva, părea curată și naivă, dar fata asta ascundea ceva. Știam deoarece exact același păcat sălășluisese în mine toată viața. Diferența era că ea îl ținea ascuns în străfunduri, iar eu îl lăsam deseori să iasă din cușcă.

M-am uitat la Shepley până când a simțit că-l pironesc cu privirea. În clipa în care și-a ridicat ochii în direcția mea, am dat din cap spre porumbiță.

Cine-i asta? am spus pe mutește.

Shepley mi-a răspuns cu o căutătură confuză.

Ea, am insistat.

Gura lui Shepley s-a transformat în acel rânjet enervant de măgar pe care îl folosea mereu când era pe cale să mă scoată din sărite.

— Ce e? a spus Shepley, puțin mai tare decât era necesar.

Mi-am dat seama că fata știa că vorbeam despre ea, deoarece și-a ținut capul plecat, prefăcându-se că nu vede.

După ce petrecusem șaiszeci de secunde în prezența lui Abby Abernathy, am dedus două lucruri: nu vorbea prea mult, iar când o făcea, era cam afurisită. Dar nu știu... acel lucru era destul de